

Makó, 1893. október 28. – Makó, 1955. március 13.

Szülei kétkezi dolgozók voltak. Az elemi iskola elvégzése után cipésznek tanult, segédként teremtett magának kisegyzisztenciát. Az első világháborúban az orosz fronton harcolt, négy éves hadifogságból 1918-ban érkezett haza. Decemberben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Párton belül létrejött kommunista csoportba. A makói munkástanács megbízásából a vármegyei hivatalok munkáját ellenőrizte. A tanácskormány alatt a Csanád megyei direktórium és a városi intézőbizottság tagja volt. 1919 augusztusában letartóztatták, de a vádak alól felmentették. 1924-ben részt vett az MSZDP helyi szervezete megalakításában, az ellenőrző bizottság tagja lett. Az 1920-as évek közepétől a városi képviselő-testület és a megyei törvényhatósági bizottság tagja volt. 1944 áprilisában Ricsére internálták, a nyár folyamán szabadult. 1944 októberében a várost elfoglaló szovjet csapatok engedélyével a polgár városparancsnokság megalapítója, a Magyar Kommunista Párt helyi pártszervezetének megalapítója. A vármegye irányítását végző ötös bizottság tagja, 1949-ig a Csanád Vármegyei Nemzeti Bizottság elnöke. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Csongrád-Csanád vármegyei választókerületben pótképviselővé választották, behívására 1946. április 30-án került sor. 1946–1947-ben a Népjóléti Minisztérium megyei szociális felügyelője volt, majd városi szociális titkárnak nevezték ki.